

Szabó Krisztina Alexandra

A csodák palotája

Mintha csak tegnap történt volna, úgy él emlékezetemben, mikor először látogattam meg a József Attila Könyvtárat szeretett szülővárosomban, Dunaújvárosban. Alig múltam csupán nyolc éves.

Az iskolakönyvtárat is szerettem. Minden szabadidőmet ott töltöttem, amennyit csak tudtam. Ezt anyukám is észrevette, így elmesélte, hogy van annál egy sokkal nagyobb, szebb és színesebb könyvtár is, és ha van kedvem, megmutatja. Alig akartam hinni a fülemnek. Nagyobb. Szebb. Színesebb. Ez csak valami csodák palotája lehet. – gondoltam. Meg sem kellett szólalnom, hisz a szemem elárulta a válaszom, de azért vad éljenezésbe kezdtem, mivel nem bírtam visszafogni magam. Teljesen felcsigázott a gondolat. Ezért megfogta kezem és elvitt ODA. És valóban AZ volt. A csodák palotája. Felülmúlta minden képzeletem. Csak bámultam tátott szájjal az akkor nekem nagyon magasnak tűnő végtelen polcsorokat. - És mennyi, mennyi könyv. Már a kicsi nyolc éves szívemnek is a könyvek jelentették a boldogságot, és ezt így majdnem harminc év után sem sikerült kinőnöm.

Egy kedves, mosolygós könyvtáros néni fogadott. Az a fajta, akit azonnal a szívébe zár az ember, és soha nem felejt el. Nem igazán emberi lény, inkább egy angyal. Maga a könyvtár lelke. Bájos bársony hangja ma is itt cseng a fülemben. Aznap körbevezetett, azután segített kiválasztani az első kölcsönzött könyvet, ami nem más volt, mint az Ó a csodák csodája. És mesélt. Sokat mesélt. Olyankor számomra teljesen megszűnt a külvilág. Szinte beleszédültem, mint egy vég nélküli körhinta-forgásba, amiből nem akartam kiszállni. Már magam sem tudom, hogy az olvasás szeretetéért vagy inkább miatta kezdtem el oda járni. Persze ez nem is fontos, mert az is lehet, hogy mindkettőért. Amikor ott voltam, soha nem akartam hazamenni. Az a hely úgy magába szippantott egy pillanat alatt, hogy legszívesebben be is költöztem volna, de sajnos azt nem lehetett. Ezt kisgyerekként nehezen, de elfogadtam, mert megérteni nyilván nem tudtam.

Én pedig ezután mindig mentem, és Ő mindig ott volt, és mindig mesélt. Volt, hogy segített a házi feladat megírásában, és volt, hogy néha tanítgatott erre-arra. Mindezt végeláthatatlan türelemmel és szeretettel.

Tőle tudtam meg, ha elég idős leszek, felmehetek az emeletre, ahol még több könyv van. Nagyon vártam, és siettetni akartam az időt. Amikor elértem végre azt az életkort, olyan érzés volt, mint egy videójátékban szintet lépni és bejutni a következő pályára. Igazából szó szerint szintet léptem, egy egész emeletet, ahol kitárult előttem a könyvtár felnőtt részlege még több végtelen polccal, könyvvel és csodával. Ez a hely csendesebb volt, kicsit magányosabb. Itt a gondolataim voltak a társaságom. Mindig volt egy láthatatlan sarok, ahová elbújhattam a kinti világ és a szokásos kamaszos problémák elől. Ilyenkor előtte azért beköszöntem a földszintre. Anélkül egy lépcsőfokot sem tettem meg felfelé. Az a kedves mosoly, egy afféle mankó volt nekem, és segített elhinni, hogy ott fenn is minden rendben lesz, ahogy lent is. – És mindig így volt.

Ma már máshol élek, de ha hazalátogatok, igyekszem mindig útba ejteni a könyvtárat. Beköszönni, mint egy régi barátoknak vagy rokonnak. Megnézni, hogy jól vannak-e. Emlékeimben én itt nőtem fel, még ha nem is lakhattam itt, ahogy azt gyerekként szerettem volna. És hiszem, hogy az itt átélt élmények nélkül ma kevesebb lennék. Nekem ezek voltak a gyerekkori csodáim: Marika néni, a meséi és ez a könyvtár. Mert ez egy különleges könyvtár, ahol a csodák és álmok életre keltek. Az enyémekek itt váltak valóra, és ezért végtelenül hálás vagyok.